

Cameleonul și tricolorul

Cameleonul, târâtoare cam oscilantă-n comportare
Și ce vâna, absent, insecte cu limba sa necruțătoare,
A auzit că vin alegeri, vuia pădurea, șesul, gârla,
Deci vremea cea mai potrivită să umbli-n lume cu șopârla.
Erau partide felurite, ce abureau hain poporul,
În frunte arborând drapele, de preferință tricolorul,
Ducând campanie abjectă în goana lor după sufragii,
Făgăduind un El Dorado și că muiiați vor fi posmagii.
Tânjind să scape de meniul ce cuprindea mai mult insecte,
Ar fi dorit și el ciolanul, ca un meniu de bază, recte
Și a ieșit să demonstreze la mitingul organizat
De un partid condus de-un gușter, în iguană deghizat.
Acesta a luat cuvântul, o îndoielnică tiradă,
Avertizând că de încercă să-l calce cineva pe coadă,
Urma-vor lanț de represalii, pedepse chiar mai mult de-o droaie,
Retrogradări, amenzi masive și chiar o mamă de bătaie.
În schimb, cei care au coloana făcută dintr-o plastilină,
Aplaudă printre urale și fără jenă i se-nchină,
Vor avansa și puși în funcții, au liber chiar să jefuiască,
Atât cât timp îi dau obolul, ca iute să se-mbogățească.
Simțind o adiere-n pânză, cameleonul profitor,
Schimbă instantaneu culoarea și arboră un tricolor,
Cu albul doritor de pace, cu roșul cel mai țipător,
Precum și verdele pădurii, ce-i adăpostul tuturor.
A avansat către tribună, făcând o mare gălăgie,
Ca bossul să-i reamarce zelul și la tribună să-l îmbie,
Când deodată, începură să curgă grele lovituri,
Zvârlit fiind în tomberonul plin de gunoaie și lături,
Căci nu a nimerit culoarea partidului ce l-a dorit
Și a ieșit grăbit în față, vopsit c-un tricolor greșit.

Morala 1

Un tricolor nu e o cârpă sau doar o țoală de duzină:
El trebuie să aibă-n ițe și o fărâmă de doctrină.

Morala 2

Când schimbi neîncetat culoarea și ai discurs amăgitor,
Încingi degeaba tricolorul, ești doar un simplu semafor.

Morala 3

Atunci când ne conduc șopârle și târâtoarele abjecte,
Nici când nu o s-o ducem bine, ajungem să mâncăm insecte!

Drapelul Revoluției

Dorel, un tip cu patru clase, dar cu tupeu de nu se poate,
Ce mătura de dimineață, pe drum la Universitate,
Când revoluția, afară, se-aseamana cu un răzbel,
Găsi abandonat pe stradă, cu stema ruptă, un drapel.
Luă în fugă tricolorul, îl înveli într-un ziar
Și șase luni după aceea era revoluționar,
Cu acte-n regulă, la mână și pensioară specială,
Pământ și alte avantaje, dar a rămas cu tigva goală.
Dar și așa, chiar fără minte, Dorel a avansat rapid,
Cu mult tupeu și tare-n clanță intră urgent într-un partid,
Tot învelit în tricolorul ciuntit, cu gaură-n mijloc,
Ce-i aducea mâncare, hrană, ba chiar și lemnele de foc.
Și uite-așa, trecură anii și de la traiul său mizer,
Ajunse ca măturătorul să se transforme în boier
Și poposi la Vama Veche să-l ardă soarele pe spate,
Pe plaja-aceea unde-s fete ce umblă numai dezbrăcate.
Să-și dea și-acolo importanță, să aibă priză la popor,
Se-ntinse nu pe rogojină, ci evident, pe tricolor,
Iar după două beri, cum pielea deja îl ustura de soare,
Se duse glonț să se arunce și să se bălăcească-n mare.
Când a ieșit murat din apă, făcu în mod subit o criză:
Rămase ca lovit de trăznet, fiindcă-n lipsa lui, surpriză,
I-au dispărut îmbrăcămintea, borseta sa cu portofelul,
Dar hoțul, ignorant din fire, nu i-a subtilizat drapelul.
S-a învelit cu el în grabă și a plecat către mașină,
Când arătându-l cu un deget, râzând mânzește, o blondină
Îi spuse; „Domnule, ai grijă, să n-o pățești precum Dorel:
Prin gaură, îți iese-n bernă, mânerul scurt de la drapel!”

Steaguri paralele

Trăim sub trei culori, un gest banal,
Ne ofilim ca florile în gلاstră,
Când roșul soare e de-un galben pal
Și-n țară situația-i albastră.

Soția e drapelul ce-l slăvesc,
Cu ochi albaștri ce lucesc astral,
Cu plete blonde, care unduiesc,
Iar buzele, un roșu de coral.

Și eu, tot tricolorul îl urmez:
În cramă purpurie-mi este fața,
Mă-ngălbenesc când mai exagerez,
Iar spatele mi-e vânăt dimineața.

De soață-s răstignit, în piept mi-e rana
Și-n membre, nu-mpărțim aceeași pernă,
Sunt un Cristos ce vinu-l bea cu Cana,
Cu steagul veșnic cufundat în bernă.

Ne deplasăm în vânt, dar paralel,
Ca două bărci ce-s rătăcite-n larg,
Dar vreau să încetăm acest duel
Și să-mpărțim același nalt catarg!